

28.5 2016 Trondheim.

Først vil jeg beskrive svikten i forskningen barnevernet bruker og deretter skal jeg beskrive litt om skaden barn påføres ved tvangsflytting.

Forskning Christiansen & al. (Elisabeth Backe Hansen)

8 av 10 foreldre som har fått hjelp av barnevernet er fornøyd, hevder Bufdir's sjef Marit Trommald på nasjonalt TV. I går gikk forbundsleder i FO, Mimmi Kvisvik ut å påsto det samme i dagbladet. Disse folkene lever på en livsløgn. De underslår forskning som viser at de tar åpenbart feil.

Deres påstand stammer fra forskning bestilt av Trommald, og utført av bla. den beryktede Elisabeth Backe Hansen, der 245 barn ble håndplukket av barnevernet, fra 15 barneverns-kontorer. De besvarte et spørreskjema ved oppstart og deretter, etter ca 8 mnd. Det er når man leser denne forskningen at man virkelig får bakoversveis! Ikke en overtakelsessak var med. Allikevel generaliseres resultatet til å gjelde hele barnevernet.

De innrømmer at de ikke har kunnskap om effekten av de hjelpetiltak de setter inn. Råd og veiledning var de klart mest brukte hjelpetiltak. Men de har ikke noe dokumentert effekt av disse tiltak! Allikevel kjører de på med tiltak, og de har fått det for seg at det å "komme tidlig inn" gir bedre effekt på tiltakene, men de har ikke belegg for hvilke tiltak som hjelper, og de har ikke belegg for om disse tiltak hjelper. Dette er bingo med barns utvikling.

Undersøkelser fra helsetilsynet har vist at de ikke klarer finne noen logisk sammenheng mellom problemer og tiltak. Hørte dere det? De finner ikke noen sammenheng mellom de problemer som beskrives og de tiltak de setter inn! Jeg bare spør, hvor er kvalitetssikringen av både ansatte i barnevernet og arbeidet de gjør med de barn de påstår trenger hjelp? Den er totalt fraværende. Ikke noe annet sted hadde dette blitt akseptert!

Oftest mangler en klar målsetning med de tiltak de setter inn, og uten målsetning, hvordan skal de da kunne klare å måle resultatet av tiltak?

Metoden for denne undersøkelsen var at ansatte i bare 15 barnevernskontorer tok kontakt med noen foreldre og spurte om de ville være med på en undersøkelse. Flere steder sa over halvparten nei. Undersøkelsen favnet om 245 barn fra 0 til 17 år.

Ved start besvarte 212 foreldre et spørreskjema og ca. 10 mnd senere besvarte bare 107 av foreldre et spørreskjema. Kun 7% eller 12 av foreldrene ble intervjuet. Kun 10 av de 245 barna i alderen 12-17 ble intervjuet om deres erfaringer. Ingen av de yngre barna.

Undersøkelsen bygger altså på foreldre ansatte i barnevernet plukker ut, og alle de som sa nei til deltagelse vet man ikke mye om. Allikevel påstår de altså at 8 av 10 er fornøyde med barnevernets tiltak! Dette er selvfølgelig ikke faglig holdbart, for man vet ikke hva de over 50% som ikke ville være med, mente om tiltak. Hele populasjonen av denne foreldre-gruppen er derfor biased. Dermed blir resultatene biased. Til tross for at omsorgsovertakelser ikke var med, generaliseres denne til at 8 av 10 var fornøyd med barnevernet! Dette er misbruk av statistikk.

Vi ser altså at dette utvalget avviker sterk fra normalpopulasjonen i Norge. Og vurderingen av barnets påståtte psykiske vansker, vet dere hvem som gjorde den? Jo, saksbehandleren i barnevernet. Men de har jo ikke noen utdanning i dette, så hva bygger de sin vurdering på?

Grunnlaget for studiens kunnskap om råd og veiledning bygger på samtale med 12 av disse foreldrene. Bare halvparten av disse foreldrene i denne gruppen mente tiltakene hadde vært til hjelp... halvparten! Flere av foreldrene beskrev at livshendelser utenfor veiledning og tiltak var viktigste grunn til bedring av situasjonen. Selv om barnet fikk det bedre, er det altså ikke dokumentert at dette skyltes tiltakene!

Og videre var det veldig lite sammenheng mellom barnas påståtte psykiske vansker, og de tiltak de fikk. Bare unntaksvis fant man en slik sammenheng. Allikevel skal de tidligere inn med flere tiltak. Ikke noe sted gikk man inn og så på årsaken til barnas påståtte problemer.

Men om man ikke kjenner årsaken til problemene, hvordan vet man da hvilke tiltak man skal sette inn? Er det rart det går galt? Undersøkelsen avdekket at det ikke fantes forskningsmessig belegg for utfall, effekt og varighet av effekt. Kostnad/nytte analyse var umulig.

I denne gruppen av foreldre var oppdragelses og grensesettingsproblemer vanligste grunn til hjelpetiltak. Altså vanlige livsutfordringer. Situasjonen for barna ble av både foreldre og saksbehandlere vurdert som lite alvorlig. Dette

er altså en gruppe foreldre med lite problemer. Foreldre med barn med alvorlige problemer er ikke med i denne gruppen av utvalgte foreldre der de påstår 8 av 10 var fornøyd! Dette er misbruk av statistikk. 8 av 10 foreldre i barnevernets system er IKKE fornøyd. Se bare rundt dere her i dag, se ute i verden, se daglige overgrep beskrevet i media.

Videre var årsak for hjelpetiltak sjelden å finne som formål med tiltak. Allikevel var vanligste grunn til at tiltakene ble avsluttet at formålene var oppnådd! Dette viser galskapen i dette systemet. Årsaken til problemene som utløste tiltaket, hadde ingenting med tiltaket å gjøre.

Vi ser det samme i forskning på fosterbarn, der har 51% etter 5 år i fosterhjem en eller flere psykiske diagnoser! Etter 5 år i fosterhjem! Det er jo åpenbart at tiltaket ikke virker på årsaken til de påståtte problemene.

Denne undersøkelsen som de bruker som underlag for å påstå at 8 av 10 foreldre var fornøyd med barnevernet er med andre ord fullstendig uvitenskapelig. Tvangssaker er ikke med her. Skal lure på om de foreldre som ble fratatt barna på fødestuen var fornøyd med barnevernets tiltak? Det var jo ingen tiltak.

Ja, forskerne i undersøkelsen undret seg også over hvorfor barn i rusmiljøer hadde mindre psykiske problemer enn i denne gruppen. De innrømmer også at denne gruppen ikke er representative for alle som får hjelpetiltak, allikevel går Trommald, Kvisvik i FO, Elisabeth Backe Hansen og Horne ut å bruker denne undersøkelsen til å påstå at 8 av 10 er fornøyd med barnevernets tiltak! De lyver folk rett opp i ansiktet. Det går ikke an å stole på dem.

Hva skjer så med et barn når det fjernes fra sine foreldre?

Kari Killen, selve sjefsguruen til ansatte i barnevernet sier det klinkende klart: *Det verste du kan true et barn med, er tap av omsorgspersonen.* Deretter anbefaler hun barnevernet å stresse foreldrene til de sprekker og bruker så dette som grunn for omsorgsovertakelse.

At slike tap er ille for barn visste Freud allerede i 1920! I Naustdal fjernet barnevernet 5 barn fra sine omsorgspersoner fordi noen hadde fått en klaps på baken. En klaps på baken i oppdragerøyemed, har få tatt skade av i Norge, men dette var altså nok til at man utsatte disse barna for det verste man kan gjøre med barn! Og dette skjer nesten daglig, med barn over hele landet.

Bare trusler om tap kan skade barnet for livet. ”Si du vil bo hos meg ellers tar jeg selvmord” er godt kjent fra barnefordelingssaker.

Og internasjonal forskning er klinkende klar: Tidlig adskillelse mellom barn og foreldre kan gi alvorlige psykiske følger på kort og lang sikt. Adskilte barn har ofte symptomer som feiltolkes av barnevern og deres psykologer. Andre ganger kommer ikke reaksjoner til syne før i voksen alder, og da gjerne som depresjon og da forstår ingen at årsaken kan ligge i den tidlige separasjonen.

Adskillelse er det barn frykter mest, og er det som skaper kronisk høyt stressnivå. Og et slikt kronisk forhøyet cortisolnivå er kjent som årsaksforklaring til for eksempel alvorlig immunsvikt og diabetes 1. Sentrale deler av hjernen som hippocampus, hukommelsens kontrollsystem og vårt alarmsystem i amygdala forstyrres av slike kronisk forhøyde verdier av stresshormoner. Nerveceller dør rett og slett i disse helt sentrale deler av hjernen. Disse kroniske stresstilstander gir høy risiko for psykisk skade, nettopp slik vi ser hos fosterbarn.

Wassermann i 2005 har redegjort for årsakene til virkningene av traumer i barndommen hos barn, og slår fast at en av de mest stressende hendelsene i et barns liv er adskillelse fra foreldrene. Barn stoler på at foreldrene skal beskytte dem, og så mister de kontakten med sine foreldre.

Alle barn utvikler tilknytning til sine foreldre, også til mindre gode foreldre, og denne tilknytningen, selv om den kan være av varierende kvalitet, er så viktig at selv barn i risikofamilier har mindre både dødelighet og psykiske problemer enn fosterbarn og barn i barneverns institusjoner.

En klask på baken i oppdragerøyemed er derfor som ingenting å regne i forhold til det traumet det er for et barn å bli fjernet fra sine foreldre. Selve adskillelsen i seg selv er så sentral at det er funnet signifikante sammenhenger mellom denne og senere lidelser. Tilknytningsforskning viser klart at bare det å forlate små barn i noen minutter aktiverer barnets stress og hormonsystem.

Det er for lengst dokumentert i internasjonal forskning at effekten av varig adskillelse på annen måte enn ved død er mer skadelig enn tap som skyldes død. Når en forelder dør får barnet lov å sørge, det blir hjulpet til å forstå, men når det fjernes fra en forelder får det ingen hjelp til bearbeiding og mister da noe fundamentalt i sin utvikling.

Psykologer som anbefaler barns flytting til fosterhjem har i årevis påført barn og foreldre stor skade. Skadevirkningene ved adskillelse vurderes *aldri*, barns sorgreaksjoner blir ikke forstått, de blir mistolket bevisst. Barns utagering tolkes som problemer de har fått hos foreldre, ikke som reaksjon på tilknytningsbruddet. Passiviteten disse barna synker inn i tolkes som tilpasning ikke som sorgreaksjon.

Bowlby fant ut på 50 tallet at barn innlagt på sykehus hadde behov for sine foreldre. Etter det fikk foreldre være til stede for barna. I fosterhjem hindres barna bevisst kontakt med foreldre. Dette selv om EMD klart har signalisert at fosterhjem er midlertidig. Tilknytningen til biologiske foreldre skal ødelegges. Barnevernet tror barna er maskiner som bare kan tilpasse seg nye omsorgspersoner, som de så mister ved fylte 18 år! Barn under krigen i London som ble sendt på landet vekk fra foreldrene for å skånes fra bomberegnet fikk større psykiske skader enn de som ble værende med foreldrene i bomberegnet. Så mye har savn og tilknytning å si for barn.

Det barnet påføres ved adskillelse er stress av en så sterk karakter at det skaper varig ubalanse i viktige deler av barnets hjerne, og dette påvirker så barnets senere evne til å tåle stress. Alle sider av sosial og emosjonell fungering kan bli påvirket negativt av emosjonelle traumer. Og skaden sitter så dypt i hjernen at den ofte ikke er tilgjengelig for senere terapi. Narsissistiske forstyrrelser er et godt eksempel på dette. De kan ikke repareres. De har en klar årsak i sosial påvirkning.

Det kan ikke gjentas ofte nok at man må være klar over at svært mange omsorgs-overtakelser skjer selv om barna ikke er i nærheten av å bli påført så stor skade ved å forbli i hjemmet som ved å bli påtvunget adskillelse og plassert i fremmede fosterhjem. Forskning fra UiB viser nettopp dette, der 51% av barna, 5 år etter at de ble flyttet hadde 1 eller flere psykiske lidelser. De blir ikke bedre, de blir verre.

Angst, depresjon, PTSD og personlighetsforstyrrelser har svært ofte utspring i tidlige adskillelse med ubearbeidet tap, savn og sorg. Tilknytning, tap, sorg og savn er fullstendig fraværende i barnevernets forskning.

En av verdens fremste psykoanalytikere Heinz Kohut sa i sin siste forelesning om empati før han døde i 1981 at:

"The worst suffering i have seen in adult patients, is in those very settled and difficult to uncover - absences of the mother, when her personality is absent. It is this emptiness that leads to the worst sufferings later in life."

Han snakket da om skader barn påføres av foreldre uten empati. Det er det samme savn barn i barnevernsinstitusjoner og mange barn i fosterhjem opplever, der de flyttes fra fosterhjem til fosterhjem. Saken om "Glassjenta" er bare toppen av isfjellet.

Det er altså barnets behov for speiling det dreier seg om, speiling fra biologiske foreldre. Dette kan aldri erstattes av fremmede, ansatt av barnevernet, uansett hvor velmente de er. Igjen, dette vet man fra forskning på steforeldre.

Tilknytningen som former barnas personlighet og hjernens utvikling og dermed fremtidige adferd, skades. Når disse barna blir voksne, overfører de både biologisk gjennom DNA og sosialt gjennom sin omsorg, disse problemer til egne barn. Forskning har vist at traumer går i arv.

Barndommen varer således i generasjoner, og jeg undrer meg ofte på hva mange av disse barnevernsansatte selv har vært utsatt for, så empatiløst mange av dem opptrer.

Det er på høy tid at de uansvarlige fagfolkene i barnevernsystemet og de flyvende apekattene som beskytter dem, blir holdt personlig ansvarlige.

Den 11 juni i Oslo, skal jeg gå dypere inn i hvor galt det kan gå med barn som adskilles fra sine biologiske foreldre.

Takk for meg!